

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΣΟΓΙΕΡ

Οι πρώτες σελίδες

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Η ΘΕΙΑ ΠΟΛΥ

-Τόμ!

Καμία απάντηση.

-Τομ!

Καμία απάντηση.

-Αναρωτιέμαι πού στην ευχή έχει πάει αυτό το παιδί! Τομ! Ε Τομ!

Η γριά κατέβασε τα γυαλιά στη μύτη της, έριξε μια ματιά στο δωμάτιο κι ύστερα τα σήκωσε στο μέτωπό της και κοίταξε πάλι γύρω της. Κανονικά δεν χρησιμοποιούσε ποτέ τα γυαλιά της για να ψάξει για ένα τόσο ασήμαντο αντικείμενο, όπως ένα παιδί, τα φορούσε μόνο σαν στολίδι, όταν ντυνόταν με τα καλά της.

Έμεινε σαστισμένη για μια στιγμή κι ύστερα συνέχισε με λιγότερο άγρια φωνή, αλλά αρκετά δυνατά:

-Αν σε πιάσω στα χέρια μου κακομοίρη θα σε..

Η φράση έμεινε μισοτελειωμένη γιατί, διπλωμένη στα δύο, έφαχνε με τη σκούπα κάτω από το κρεβάτι και της πιάστηκε η ανάσα.

Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές της, το μόνο που κατάφερε ήταν να ξετρυπώσει τον γάτο.

-Όλη την ώρα πρέπει να τρέχω να κυνηγάω αυτό το παλιόπαιδο!

Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Η γριά κυρία πήγε και στάθηκε στο κατώφλι και βάλθηκε να επιθεωρεί τις ντομάτες και τα αγριόχορτα του κήπου. Πουθενά ο Τομ!

-Ε Τομ, φώναξε ακόμη ποιο δυνατά για να ακουστεί μακριά.

Άκουσε έναν ελαφρύ θόρυβο πίσω της και γύρισε αρκετά γρήγορα ώστε να προφτάσει να αρπάξει από την άκρη του σακακιού του ένα αγοράκι έτοιμο να ξεγλιστρήσει.

-Σε τσάκωσα, έπρεπε να το είχα φανταστεί πως θα ήσουν μέσα στο κελάρι. Τι έκανες εκεί μέσα;

-Τίποτε!

-Τίποτε; Δες τα χέρια σου, δες το στόμα σου! Πώς πασαλείφτηκες έτσι;

-Δεν ξέρω θεία μου.

-Ξέρω όμως εγώ! Είσαι γεμάτος μαρμελάδες! Κι όμως σ' το είπα χίλιες φορές πως αν ξαναπειράξεις τη μαρμελάδα, θα σε συγυρίσω, που θα το θυμάσαι για μια ζωή! Δωσ' μου εκείνη τα βίτσα!

-Θεούλη μου, πρόσεχε πίσω σου, θείτσα μου!

Η γριά κυρία στράφηκε απότομα μαζεύοντας αλαφιασμένη την καρδιά της φούστα για να προφυλαχτεί από τον άγνωστο κίνδυνο. Ο πιτσιρικάς βρήκε την ευκαιρία, πήδηξε το ξύλινο φράχτη του κήπου κι εξαφανίστηκε. Η θεία Πόλυ έμεινε εμβρόντητη. Ύστερα μόλις συνήλθε από την έκπληξη, έβαλε τα γέλια.

-Παλιόπαιδο! Πάλι την έπαθα! Θα 'πρεπε να το υποψιαστώ πως κάτι θα μου σκάρωνε! Δεν είναι, βλέπεις, η πρώτη φορά που με ξεγελά! Μα όσο γερνά κανείς, τόσο ξεμωραίνεται. Αλλά τι φταίω κι εγώ; Κάθε μέρα κάτι καινούργιο σκαρφίζεται! Ποτέ δεν κάνει δύο φορές το ίδιο κόλπο, για να ξέρω πώς να φερθώ. Κι αφού με κάνει

έξω φρενών με τα καμώματά του, κάτι θα μηχανευτεί κάθε φορά για να τραβήξει αλλού την προσοχή μου ή για να με κάνει να γελάσω, έτσι που μου περνά ο θυμός και δεν έχω πια τη διάθεση να τον δείρω. Δεν κάνω σωστά το καθήκον μου με αυτό το παιδί. Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο, όπως λέει κι η Αγία Γραφή, και δεν έχει κι άδικο. Ο Τομ έχει το διάβολο μέσα του, αλλά είναι παιδί της καημένης της αδερφής μου και δεν αντέχω να τον δέρνω. Κάθε φορά που τον συγχωρώ το έχω βάρος στην συνείδησή μου μα και κάθε φορά που σηκώνω χέρι πάνω του, ματώνει η καρδιά μου.

Πώς να μην στεναχωριέμαι! Θα το σκάσει τώρα από το σχολείο και για να τον τιμωρήσω, θα αναγκαστώ να τον βάλω να δουλέψει αύριο. Κι ωστόσο είναι σκληρό να δουλεύει το Σάββατο, που όλα τα παιδιά κάθονται -κι ειδικά αυτός, που σιχαίνεται τη δουλειά. Από την άλλη όμως, πρέπει να κάνω το καθήκον μου, αλλιώς θα καταστραφεί το παιδί.

Ο Τομ όντως το έσκασε από το σχολείο και διασκέδασε με την ψυχή του στο ποτάμι. Δεν γύρισε στο σπίτι παρά την ώρα που θα βοηθούσε τον Τζιμ, τον μικρό νέγρο, να πριονίσει τα ξύλα για την επόμενη μέρα και να κόψει τα προσανάμματα για το δείπνο. Γύρισε πάντως αρκετά νωρίς, ώστε να κάνει την περισσότερη δουλειά. Ο Σιντ, ο ετεροθαλής αδερφός του Τομ, είχε τελειώσει κιόλας τη δουλειά του γιατί ήταν ένα ήσυχο παιδί και δεν του άρεσαν οι αταξίες.

Στο δείπνο, ενώ ο Τομ έτρωγε (κλέβοντας κάθε φορά που έβρισκε ευκαιρία κομμάτια ζάχαρης), η Θεία Πόλυ του έκανε διάφορες πλάγιες ερωτήσεις, προσπαθώντας να τον ψαρέψει. Όπως όλα τα αθώα πλάσματα, πίστευε πως ήταν θαυμάσιας διπλωμάτισσα και θεωρούσε τις αφελέστατες ερωτήσεις της σαν θαύματα πονηριάς.

-Τομ, έκανε πολύ ζέστη στο σχολείο σήμερα; τον ρώτησε

-Ναι Θεία.

-Φοβερή ζέστη;

-Ναι.

-Δεν είχες την επιθυμία να πας να κολυμπήσεις;

-Λίγο ανήσυχος ο Τομ άρχισε να μην αισθάνεται τόσο άνετα. Κοίταξε ερευνητικά την θεία του αλλά δεν μπόρεσε να καταλάβει τίποτα από την έκφραση του προσώπου της.

-Τώρα πάντως δεν είσαι ιδρωμένος.

Κολακευόταν που είχε διαπιστώσει πως το πουκάμισο ήταν στεγνό, χωρίς να ξέρει που θα μπορούσε να καταλήξει. Ο Τομ, όμως, είχε μυριστεί πού το πήγαινε η θεία του κι έλαβε τα μέτρα του πριν από την καινούργια επίθεση της.

-Μερικοί συμμαθητές μας το βρήκαν παιχνίδι να μας πιτσιλίσουν το κεφάλι με νερό.. Ακόμα είναι βρεγμένα τα μαλλιά μου, βλέπεις; Η θεία Πόλυ στεναχωρήθηκε: εκείνη έπρεπε να είχε προσέξει αυτή την ενοχοποιητική λεπτομέρεια. Τώρα πια, έχανε το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Έπειτα όμως της ήρθε μια καινούργια έμπνευση.

-Τομ, δεν πιστεύω να ξήλωσες το γιακά από το πουκάμισό σου όταν ρίχνατε νερό στα κεφάλια σας; Για ξεκούμπωσε το σακάκι να δω!

Κάθε ανησυχία έσβησε από το πρόσωπο του Τομ. Άνοιξε πρόθυμα το σακάκι, ο γιακάς ήταν στέρεα ραμμένος.

-Εντάξει! Ήμουν σίγουρη πως το είχες σκάσει από το σχολείο και είχες πάει για κολύμπι μα έκανα λάθος, σε συγχωρώ και για το πρωί! Όσο σκανδαλιάρης και να είσαι, ήξερες ότι σου τα είχα πολλά μαζεμένα σήμερα και δεν τόλμησες να κάνεις του κεφαλιού σου!

Η θεία Πόλυ ήταν μισοθυμωμένη μισοχαρούμενη. Θυμωμένη που τα πονηρά της τεχνάσματα δεν είχαν αποδώσει, χαρούμενη που αυτή τη φορά ο Τομ φάνηκε υπάκουος.

Τότε όμως πετάχτηκε ο Σιντ:

-Για δεσ, είπε, θα έβαζα το χέρι μου στη φωτιά πως του είχε
ράψει το γιακά με άσπρη κλωστή, ενώ τώρα είναι ραμμένος με
μαύρη.

-Μα βέβαια, με άσπρη τον είχα ράψει. ΤΟΜ!

Ο Τομ δεν περίμενε την συνέχεια. Πετάχτηκε έξω σαν σίφουνας
ενώ πριν βγει από την πόρτα φώναξε:

-Σιντ, θα μου το πληρώσεις!